

TEXT: ONDŘEJ KATZ

FOTO: THE NORTH FACE, DAMIANO LEVATI

ZAPLATTE SI

Giulii Monego

Snad se Giulia Monego neurazí, snad ten titulek nebude považovat za drzý. Ale vymýšlet stále dokola zajímavě znějící titulky článků není žádná legrace. Mimochodem, Giulii Monego si opravdu můžete zaplatit. Ona vám pak ukáže, jak parádně umí lyžovat, a něco z toho vás také naučí. Stačí si udělat výlet do švýcarského střediska Verbier a v kanceláři firmy Powder-Extreme si zaplatit powder clinic, tedy lekci lyžování v hlubokém sněhu. A navíc si vyžádat jmenovitě Giulii Monego, ovšem tomuto požadavku už nemusí být vždy vyhověno. Sedmadvacetiletá Italka má totiž většinou dost napilno. Když zrovna po Verbier neprovádí lyžařské VIP klienty, jezdí ty nejslavnější freeridové závody na světě.

SKI: Giulia, říkáš, že se pokoušíš být profesionálním lyžařem. Co to obnáší? Co musí profesionální lyžařka ještě dělat kromě lyžování?

GM: Třeba rozhovory. © Můžeš být profesionální lyžař, ale když o tobě nikdo neví, daleko to nedotáhneš. Takže musím udržovat kontakt s určitými médii, zasílám jim pak fotky, což zase vyžaduje úzkou spolupráci s fotografem... Naštěstí mám nějaké sponzory, takže s nimi musím být v kontaktu, a pokud to vyžadují, účastním se jejich promo akcí a tak dále. No a taky zařizování okolo závodů, to znamená přihlášky, cestování... Člověk se prostě pořád musí otáčet, musíš se prodávat, jinak to dneska nejde.

SKI: Na to už bys skoro uživila manažera, nebo ne?

GM: No, někteří sportovci na to možná mají manažera, ale já si to všechno dělám sama, takže strávím překvapivě dost času u počítače. Mimochodem se taky snažím nějak udržovat svoje interne-

tové stránky. A přes zimu jsem hodně v kontaktu s mými klienty, se kterými ve Verbier lyžuji pod záštitou Powder-Extreme. Samozřejmě to tak není po celý rok, někdy se naválí spousta práce a jindy je zase pohoda.

SKI: Jak hodně tě v Powder-Extreme vytěžují?

GM: Mám tam hlavně privátní akce, často klienty, se kterými už se známe a lyžujeme spolu pravidelně. Někdy je to na den, ale někdy i na celý týden jako třeba posledně – celý týden se stejnými lidmi. Celkově mi to ale v průměru vezme tak deset dní v měsíci, od prosince do května. Snažím se holt nějaký čas taky vyšetřit pro sebe, abych mohla jezdit, když zrovna někde napadne.

SKI: Jak taková freeride clinic v tvém podání vypadá? Jsí spíš průvodce náročným terénem, nebo taky lidem radíš a učíš je správnou techniku ježdění v prašanu?

GM: Od každého trochu. Samozřejmě to záleží na lyžařské vyspělosti klientů, na jejich požadavcích a taky na podmínkách, které zrovna panují.

Možností, jak vést freeride clinic, je spousta. Když klient chce, můžu ho učít v boulich, v prašanu nebo na extrémně prudkém svahu a k tomu ho doslova pérovat v technice, takže pak jde spíš o lyžařský trénink. Jindy chce třeba jenom jezdit za mnou, já volím nejlepší trasu a on se cítí bezpečně, můžu klidně přidat i nějaké to moudro k vybírání atraktivní lajny, k lavinám a tak. Co kdo chce, to dostane, ale většinou je to takový mix všeho dohromady.

SKI: Kdo jsou vlastně nejčastěji tvoji klienti? Jsou to teenageři, manažeři, výborní lyžaři, Rusové?

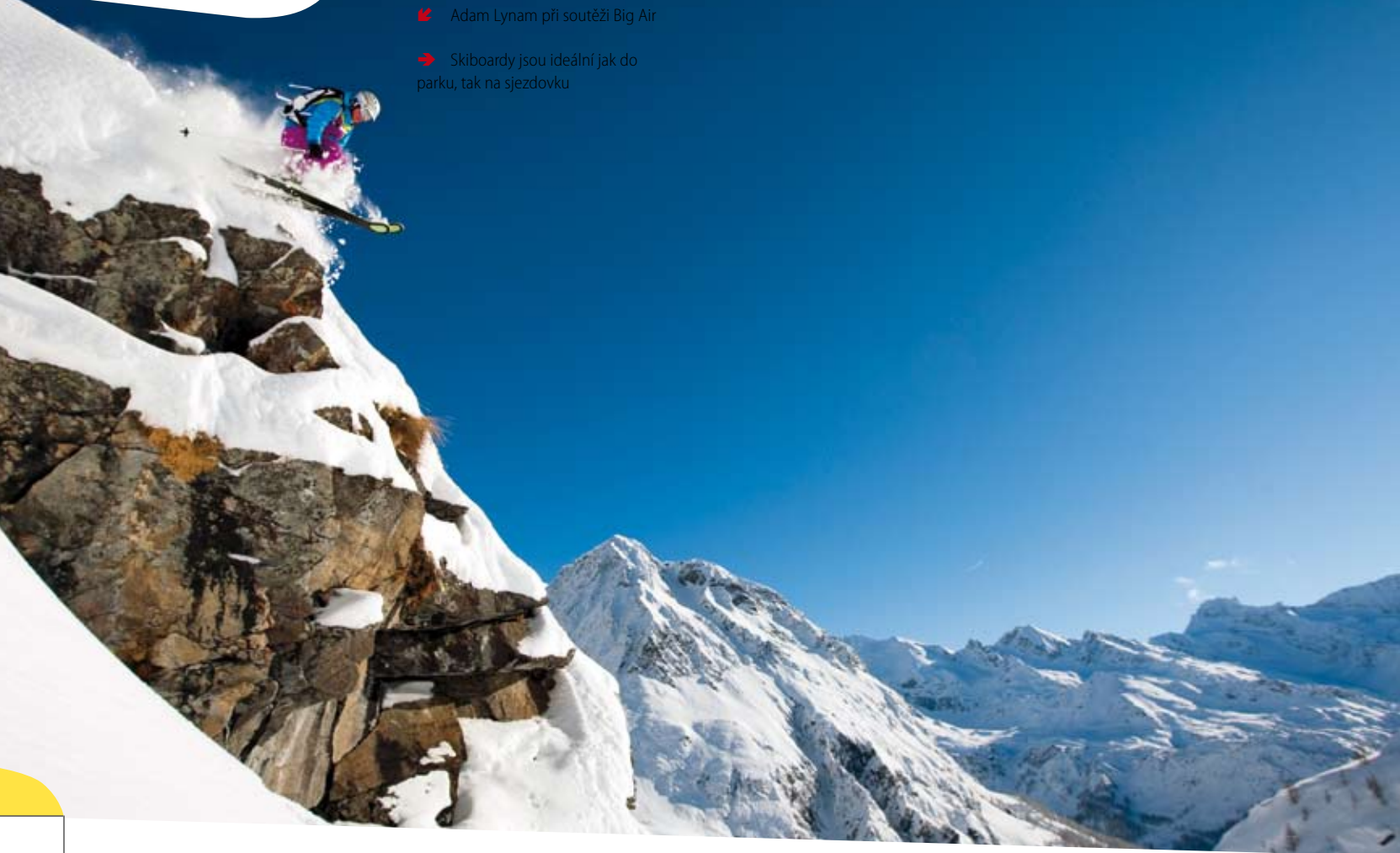
GM: Angličani. Tedy přesněji řečeno Britové, hodně taky Skandinávci, někdy Holanďané. To samozřejmě odpovídá klientele ve Verbier obecně, tour operátoři to mají v těchto zemích hodně zmáknuté. No a pokud ti jde o jejich profil, tak teenageři to zrovna nebývají. Spíš lidi mezi třiceti čtyřiceti lety, dobrá práce, slušné peníze... Často si třeba zrovna dávají delší pauzu v zaměstnání, nebo mění práci a mezi tím si trochu užívají. A pak jsou «víkendáči» – prachatí Angličané, co klidně přiletí na víkend a pak hned zpátky do práce. ☺

SKI: Dostala jsi se někdy s klientem při freeridingu do úzkých? Myslím do nějaké nebezpečné situace, třeba v souvislosti s lavinou?

GM: Ne. Snažím se dělat jenom dobrá rozhodnutí. ☺ Jsem odpovědná za klientovo bezpečí, takže kdykoliv mám nějaké pochybnosti, vždycky volím tu bezpečnější variantu. Freeriding je samozřejmě taky o posouvání svých hranic, překonání určitých limitů, ale bezpečí musí být pořád na prvním místě. Každý člověk je jiný, někdo jde rád až na hranice svých možností, někdo se začne bát, takže když si takový člověk najednou přestane věřit, začne pochybovat, zda to sjede dolů, musím mu dodat odvalu a hlavně pocit bezpečí. Pohybuju se v jeho bezprostřední blízkosti, mluvím s ním, to většinou pomáhá. Já s klienty vůbec hodně mluvím, protože potřebuji poznat, co jsou zač, zda a z čeho mají strach a jak se třeba zachovávají v nějaké mezní situaci. Podle toho taky plánuji, jak bude to naše lyžování vypadat. Musím to zaklepat, ale zatím jsem se nikdy do žádných vážných problémů nedostala.

Adam Lynam při soutěži Big Air

Skiboardy jsou ideální jak do parku, tak na sjezdovku

SKI: Jak je to vlastně s tou odpovědností? Jsi plně odpovědná za klientovo bezpečí a zdraví?

MG: Jsem odpovědná za správnost svých rozhodnutí, na kterých závisí klientovo bezpečí, ale... Tohle je hodně složitá věc. Na stránkách Powder-Extreme by měl být dokument, který tu odpovědnost přesně vymezuje, a každý, kdo si průvodce najme, by si to měl přečíst. A přesně to samé bych měla udělat i já. ☺

SKI: Musela jsi někdy na klienta kvůli jeho bezpečí třeba zvýšit hlas a být trochu víc direktivní?

GM: Ne, to vůbec ne. Já se do těchto situací prostě nedostávám. Nějaké emoce se občas projeví třeba spíš v situaci, kdy si klient nevěří a já vím, že to zvládne, že žádné nebezpečí nehrozí. Pak se třeba trochu hecujeme, to k tomu patří. Ale že bych na někoho křičela, co nesmí a co musí, to ne.

SKI: Předpokládám, že tobě asi nikdo situaci nemapuje, než s klientem vyrazíš do terénu, jako to třeba bývá u heli-ski operátorů. Rozhodnutí, do čeho se pustit a do čeho ne, je tedy vždycky jen na

tobě. Cítíš se být ve věcech posuzování lavinového nebezpečí a třeba i případné záchrany opravdovým expertem?

GM: Samozřejmě mám určité vědomosti a taky dost zkušeností, všichni průvodci musí pravidelně absolvovat školení o bezpečnosti pohybu v backcountry. Naší největší devizou je ale výborná znalost prostředí. Tady ve Verbier jezdíme s klienty pořád dokola deset patnáct tras, o kterých víme všechno. Jezdíme to každý den, nebo alespoň několikrát týdně, hodně mezi sebou komunikujeme a předáváme si potřebné informace o počasí, o sněhu a tak. Všechny možné sjezdy už jsem jela tolikrát, ať už byl prašan, krusta, ledovka, ať foukalo, byla mlha nebo sluníčko... Každou trasu znám desetkrát jinak. Sledujeme terén prakticky neustále, takže znám historii sněhu a když tam vedu klienta, vím, že je třeba tvrdý, stabilní podklad a na něm třicet centimetrů nového sněhu, který přes noc přemrzl. Je mi celkem jasné, co to asi tak může udělat. To je to naše tajemství, dokonalá znalost prostředí. Taky když jsem třeba týden pryč, na závodech nebo na focení, hned jak přijedu do Verbier, musím si promluvit s ostatními a pak si všechno projednat

a osahat. To je samozřejmost.

SKI: Bojíš se lavin, když jezdíš někde mimo Verbier?

GM: Samozřejmě je to něco jiného, když člověk jede za prašanem někde, kde to vůbec nezná. Bojím se, bojím. Určitě musím být opatrnější, dobře si rozmyslet, než někam vlítnu. Jde právě o to, že v takovém případě neznáš sních a všechny souvislosti... Pár menších lavin už jsem odtrhla, a to si pak řekneš: «Aha, tak bacha, tohle už začíná být o hubu.» Musíš se mít prostě na pozoru, není to legrace. Tak, jako ve Verbier, se necítím nikde na světě.

SKI: Co na sebe navlékáš za chrániče, když už mluvíme o té bezpečnosti?

GM: Vždycky helmu, na závodech ještě páteřák a někdy i kalhoty s vycpávkami na stehnech a bocích. S klienty páteřák nenosím, protože mám vždycky batoh, který je sám o sobě dost tvrdý a funguje taky jako chránič.

SKI: Na čem vlastně jezdíš? Kolik párů lyží máš?

GM: Sponzoruje mě Kästle a mám od nich tři

Giulia Monego (ITA)

23. 6. 1981 v Benátkách

- 2004 2. místo v kategorii telemark na Derby De La Meije, 1. místo v týmech
- 2005 2. místo na VerbierRide
- 2005 2. místo v kategorii ski na Derby De La Meije, 1. místo v týmech
- 2005 1. místo na Derby Helly Hansen v Chamonix
- 2006 1. místo v kategorii ski na Derby De La Meije, 1. místo v týmech
- 2006 vítězka Rookie Quest na O'Neill Xtreme Verbier, cena porotců i jezdců
- 2007 vítězka dvou ocenění na RedBull Tribal Quest v Nendaz (CH), nejlepší portrait foto
- 2007 2. místo na Nissan Arctix Tamok Contest v Laponsku

Pro úplnou představu o tom, kdo je Giulia Monego a co dělá, se podívejte na

www.giuliamonego.com

www.powder-extreme.com

modely – na pistu a na tvrdší podmínky užší, 88 mm pod botou, potom takové univerzály, 98 mm, na těch jezdím i závody a trávím na nich vlastně většinu času. Mám jedny s touringovým a jedny s normálním vázáním, takže si s nimi vystačím skoro na všechno. A pak mám ještě jedny ryzí prašanovky, ty jsou fakt hodně široké a vytáhnou je jen jednou za čas.

SKI: Taky jsi prý propadla telemarku?

GM: Letos moc nejezdím. Je parádní zima, spousta sněhu a mám tedy pořád co dělat. Ale na jaře po telemarkách asi zase sáhnu. Na tom měkém jarním sněhu je to fajn. Je škoda, že je tak malá poptávka po výuce telemarku, učila bych to ráda. Ale moc lidí to zatím neláká.

SKI: Už jsi vyzkoušela to nové NTN vázání od Rottefelly?

GM: Bohužel ještě ne, ale lidi, co na telemarkách jezdí, říkají, že na tom hodně zapracovali. Těším se, ráda to vyzkouším. Mám teď ale všechny boty od Garmont a vázání G3, takže kdyby Garmont začal taky dělat boty kompatibilní s NTN, dost by mi to ulehčilo situaci. ☺

SKI: Víš, že jsi dřív závodila v alpském lyžování. Zláká tě ještě dneska upravená pista? A máš na to vůbec lyže?

GM: Nemám! Ale chci si o jedny požádat, Kästle prý mají moc pěkné lyže i na pistu, tak je ráda vyzkouším. Taky nejsou v jednom kuse hromady prašanu a člověk se pak rád sveze i po sjezdovce. Navíc mám pár VIP klientů, kteří toho v off-pistech

zase tolik nenajezdí. Třeba Richard Branson, zakladatel Virgin Records, Virgin Airways atd., znáš ho? Jezdí sem často, vždycky spolu lyžujeme, ale hlavně po sjezdovkách. Takže to se pak carvingové lyže hodí.

SKI: Je něco, co by sis na nohy nikdy nepřipnula? Třeba snowboard?

GM: To ne, asi pětkrát nebo šestkrát jsem to na prkně zkoušela a náhodou mě to bavilo! Těžko říct, nejsem taková, že bych něco zásadně odmítala. Snad jenom ty bigfoots, nebo snowblades. Jednou jsem to zkoušela a to mě tedy nebavilo, je to strašně limitované, jednostranné.

SKI: Jaké máš nejkratší lyže?

GM: Momentálně 178 cm, ale na sjezdovku bych si asi vzala něco kolem 170 cm.

SKI: Kolik měříš?

GM: 163 cm. Já jsem nikdy nepropadla nějak extra krátkým lyžím.

SKI: Tak to jsi asi řadu lidí překvapila. Můžeš pro nás tedy na závěr zformulovat nějakou radu ohledně vhodné délky lyží?

GM: Freeridové lyže už se dneska dělají hodně široké, krásně plavou a dobře točí, takže většinou nepotřebuješ delší jak 185 nebo 188 cm. Delší lyže už jsou potřeba jen na opravdu vysoké rychlosti. Allmountain univerzálu pro chlapy – dobré lyžaře tak těch 180, 185 cm, holkám asi o 10 cm kratší.

SKI: Vezmem si to k srdci. Díky za rozhovor, ciao.

